

PRÆDIKEN SØNDAG DEN 21. FEBRUAR 2021 – 1.SIF

Tekster: 2.Kor.6,1-2; Matth. 4,1-11

Salmer: 745,633,624

Hvad er en ørken?

Mon ikke de fleste vil se sand for deres indre blik, når de hører ordet ørken. Et sted, hvor der ikke er noget som helst, og hvor man derfor let kommer til at mangle alting.

Derfra kan vi, der ikke kender en rigtig ørken fra vores dagligdag tage skridtet videre.

Til det at mangle.

Vi har alle prøvet at mangle i det forgangne år. Restriktioner og begrænsninger har sat en stopper for meget socialt liv, og de fleste af de sammenhænge, vi for et år siden dårligt nok tænkte over. De var blot en del af vores hverdag. Nu er hverdagen for rigtig mange mennesker blevet til en ørken af ensomhed, frustration og belastning af de sammenhænge vi indgår i.

Men ved vi, hvad vi mangler?

Og ved vi, hvad **hinanden** mangler?

Forhåbentlig ved vi nogenlunde selv, hvad vi mangler.

Spørgsmålet som man kan få 20 sekunder til at svare på: Hvad er det første, du vil gøre, når landet lukker op igen? har de fleste et svar på.

Men er det også et svar, der gælder for alle **andre**.

Får vi ikke tit skabt ørkener i vores nærhed ved at mene at vide, hvad der bedst for andre, fordi det må være det samme, som er bedst for os selv.

Der kan som bekendt laves mange behovsanalyser. Så forskellige er vi jo trods alt heller ikke. Vi skal alle sammen have mad hver dag, vi har behov for søvn og så videre. Men når det er sagt, bliver vi lynhurtigt forskellige. Og så er der ikke langt til belæringer og bedreviden.

Vi kan ikke åbne en avis uden at blive mødt med det. Og hvis man ikke har fået dem afmeldt, så ligger der i postkassen mindst en gang om ugen en stak bud på, hvad lige præcis jeg har behov for.

Uden at jeg er blevet spurgt.

På den måde kan man let få sit liv formet af andres meninger. Men at kende hinanden er at turde spørge, hvad har du brug for? ”Hvad skulle det være?” som det hed i min barndoms købmandsbutik.

I dagens evangelietekst møder vi et at de mest berømte eksempler på, at det spørgsmål ikke bliver stillet.

Fristelsen i ørkenen. Den første evangelietekst, vi hører i fastetiden. Der hvor man i gamle dage satte spørgsmål ved behovene og sparede på kød og fest.

Det, der gør Djævelen til Djævelen i dagens evangelietekst er ikke kun, hvad man umiddelbart tror, nemlig at han sætter Jesus på prøve og sætter spørgsmålstejn ved hans guddommelighed.

Nej, det, gør Djævelen til Djævelen i dag er, at han mener, han ved, hvad Jesus har behov for.

Uden at spørge.

Når man har fastet i 40 dage i ørkenen, føler man sult. Ja, det ville vi i hvert fald gøre. Og det får vi da også at vide, at Jesus gør.

Men Djævelen spørger ham ikke, om han er sulten. Det er blot en selvfølge.

Derfor går Djævelen fejl af Gud.

Det er det, der gør ham til Djævel.

Vi bliver ikke hinandens Djævle af, ikke at spørge til hinanden. Men mindre kan også godt gøre det. For vi ser ikke hinanden, når vi mener at vide, hvad der er godt for andre mennesker. Der kan være situationer, hvor vi ikke kan spørge. Hvor vi må kaste os ud i at stole på vores intuition. Små børn, syge mennesker og så videre.

Men der bliver masser af situationer tilbage, hvor det **kan** lade sig gøre at spørge. Og hvor det, at spørgsmålet overhovedet bliver stillet måske er vigtigere, end at det bliver besvaret.

Djævelen kommer aldrig til at forstå Jesus i dagens tekst, fordi han bliver ved med at gå ud fra, at Jesus tænker som Djævelen selv.

Men det gør Jesus aldrig. Han stiller i stedet for spørgsmålet til os: ”Tror du på mig? – og er selv samtidig svaret. Fordi han som den eneste kan spørge det i vished om, hvad vi har brug for. Nemlig tro på Gud.

Det kan han fordi det er **Gud**, der ejer verdens riger og deres herlighed. Ikke Djævelen. Ikke mennesker. Derfor ejer vi heller ikke hinanden og derfor ved vi ikke altid, hvad hinanden tænker, selv om vi tit og ofte gør en dyd ud af det, og gør det til et kærlighedsbevis. Det tager ikke kærligheden fra os på nogen

måde at gøre det, men i bund og grund bæres kærligheden altså af noget andet; den bæres af den Gud, der ejer os.
Derfor skal vi tilbede Herren vor Gud og tjene ham alene.
I liv og død. I ørken og frodige egne.

AMEN